

OCELL DE MAL AVERANY

Pseudònim: David

El meu nom és Tristany Cortiella Benet i, tot i no ser ningú per qüestionar la concatenació de fets punyents per culpa del meu fat no gaire reeixit, sense més preàmbuls, em dispenso a relatar els avatars més rellevants que conformen la meua atzarosa existència.

Tot va començar quan vaig prendre la decisió d'entrar en aquell portal. Val a dir que feia temps que passava per davant, just des del dia que em vaig animar a tornar a casa passejant des de la feina, i em vaig fixar en el rètol de llautó col·locat al costat de la porta de l'edifici número 13. En llegir-lo gairebé em dona un infart i un parell de llàgrimes de felicitat em van regalimar galtes avall. Per fi havia trobat el lloc on no em tractarien com a un bitxo estrany i em comprendrien. Tot i així, la meua timidesa va impedir que hi entrés aquell dia, i l'altre... fins aquesta tarda que després d'un últim contratemps, he resolt que ha arribat l'hora d'afrontar d'una vegada les meves pors. "Ara o mai!" Em vaig dir i, respirant a fons, vaig pujar a l'entresòl i en veure una rèplica exacta al rètol del carrer, no m'ho vaig pensar gaire i vaig entrar sense trucar. Vaig trobar una sala espaiosa abarrotada de gent asseguda en una fila de cadires. La blancor de les parets contrastava amb una porta d'un blau elèctric que hi havia al fons. En examinar aquella cambra tan concorreguda, vaig sentir-me gratament sorprès. Mai hagués pogut imaginar que existissin tants com jo i acomodant-me en l'únic seient que quedava lliure, vaig romandre en silenci. En ignorar el funcionament d'aquell lloc, vaig observar dissimuladament els meus col·legues que, callats com estàtues, gairebé ni es miraven i si ho feien era de reüll. Estava clar que ningú gosava donar el primer pas. "Els farà angúnia", vaig pensar. Els minuts transcorrien amb lentitud i una barreja de nervis, il·lusió i ansietat es va anar apoderant de mi. De sobte, es va obrir la porta i va sortir una dona de mitjana edat amb ulleres fúcsia i abillada amb una bata blanca. Es va situar al bell mig de la saleta per anunciar amb veu melosa:

-El següent.

"Caixa o faixa", vaig dir mirant d'infondre'm una mica de valor i, abans de que ningú reaccionés, vaig alçar-me com un ressort per recitar de memòria una lletania alta i clara:

-Bona tarda. El meu nom és Tristany Cortiella Benet i sense ànims de semblar pusil·lànim, he de confessar que sóc un ocell de mal averany.

Un cop pronunciades aquestes paraules vaig bufar alleujat de la tensió. "Ho he aconseguit. M'ha sortit com a les pel·lícules", vaig pensar cofoi arran de l'èxit de la meva representació.

La gent em contemplava atònita, expectant. Ho vaig interpretar com una invitació a continuar, així que aprofitant la descàrrega d'adrenalina vaig afegir:

-Segons em van diagnosticar de petit, sóc malastruc de segon grau. És a dir que, gràcies a Déu, no provocho el "darrer viatge" dels qui m'envolten, només contratemps més o menys molestos... Ja saben a què em refereixo, oi? D'ençà la infantesa tots els que eren al meu costat patien tràngols. La primera va ser la mare, qui va acabar bòrnia de la manotada que li vaig arrear mentre xuclava del pit. "Mala sort", va observar el pare abans de tapar-li la conca buida de l'ull amb un pegat fosc. Uns anys més tard, sent jo encara una criatura, el meu pare es va quedar impotent d'un tret de balí que li vaig engegar de ple als bemolls durant la fira del barri. "Mala sort", li va etzibar la mare amb un murri somriure abans de tocar el dos cap a l'Amazones amb el veí de sisè, enduent-se de pas dels exigus estalvis familiars. El meu progenitor, a la vegada, afectat per la desgràcia de l'abandonament i ebri del disgust, es va retirar al Tibet a viure d'anacoreta. També podia haver ingressat en un convent del país, caram! Mai més vaig tornar a veure els meus pares, només em comunicava amb ells per carta. Sempre he volgut pensar que no va ser la manca d'afecte, ni ganes d'allunyar-se de mi el que els va fer marxar tan lluny, sinó que no van trobar un lloc més proper on residir.

Vaig fer una pausa per recuperar l'alè i cavil·lar el fil de l'argument de l'exposició. Sense fixar-me en la perplexitat dels presents, vaig prosseguir:

-Convertit en un orfe de pares amb vida, vaig criar-me amb els avis. Els pobres m'estimaven molt, i dic pobres en sentit literal, ja que de posseir una vasta fortuna van acabar pràcticament en la indigència. Acció que compraven en borsa, acció que es desplomava sense remissió. No puc ni portar el compte de les empreses que es van arruïnar durant el temps que vaig romandre amb ells. "Calma, Leopold, que només és mala sort", recordo que murmurava la iaia mentre l'avi em vigilava de reüll tot afilant la navalla d'Albacete. Evidentment en aquella època em negava a acceptar la possibilitat de ser considerat com un ocell de mal averany. De fet m'inclinava a pensar que era una mica maldestre... sempre es tallava al dit. Malgrat tot, vaig tenir una infància i una joventut felices i això que els meus amics, amb els braços i les cames contínuament trencades, em duraven poc. Malauradament als seus pares els traslladaven per qüestió de feina i acabaven mudant-se de ciutat. A l'escola, els mestres inexplicablement patien una baixa rere una altra. Havien de ser molt generosos, perquè tot i ser un pèssim estudiant, mai no vaig arribar a repetir curs. No estic de

conya! Ho dic de debò. Quan vaig guanyar el concurs literari local, el regidor de cultura es va posar malalt sense motiu aparent i es va suspendre l'acte. Tant se val! En canvi, s'ha de dir que tenia traça pel futbol, però tan aviat com vaig començar a jugar amb l'equip del barri, el conjunt es va dissoldre. Encara avui dia és un misteri què va passar perquè la plantilla quasi al complet, fins i tot l'entrenador, acabessin lesionats. No vull posar excuses, coi! Però no era culpa meva que fossin tan sapastres. Llàstima, estava convençut que m'hauria convertit en una estrella de la pilota!

Vaig tornar a fer un incís abans de continuar la digressió:

-Tot just vaig complir els divuit anys els meus avis van ingressar en una residència de la tercera edat i em van matricular a la universitat, no en la que jo volia propera per tal de visitar-los sovint, sinó en la de Melbourne, Austràlia. "Aprendràs anglès", argumentava el iaio. "Et vindrà bé un canvi d'aires" insistia la iaia. Amb molta recança em vaig acomiadar d'ells. Era el primer cop que ens separàvem, i van romandre, igual que jo, molt tristos. Per això imagino que la parella de persones grans que vaig albirar des de la finestreta de l'avió ballant a l'aeroport, no eren els meus avis sinó uns vells que casualment s'hi semblaven molt. Del viatge no puc explicar massa detalls, ja que em vaig endormiscar com un sóc. No vaig assabentar-me de les turbulències, com vaig esbrinar un cop vam aterrar pel senyor que seia al meu costat, qui per cert tenia la cara pàl·lida. Vatua, amb el que m'agraden les pessigolles que donen les muntanyes russes! En arribar al meu destí i fer una ullada al campus universitari, vaig imaginar que endavant tot aniria sobre rodes. Que equivocat estava! Al cap d'una setmana un llamp va destruir l'edifici. Vaig viatjar a Espanya content de tornar a reunir-me amb els avis i quina va ser la sorpresa en veure que havien desaparegut. També és fatalitat que els de la residència haguessin perdut la seva adreça i no pogués trobar-los enlloc! D'aleshores ençà la meua vida ha estat solitària. Ni família, ni amics, ni núvia... no sé per què les dones sempre m'han defugit. Em vaig fer càrrec d'una funerària, on treballa sol. Els morts no pateixen accidents. I ara, que sóc un home madur, estic fart que tots m'esquivin o canviïn de vorera amb recel. Només pretenc ser algú normal per gaudir de companyonia. Tenir amics i una família. Estimar i ser estimat. Suposo que no és demanar massa... Per això no poden ni imaginar-se l'alegria que vaig sentir al llegir el cartell de la porta tot i estar escrit en castellà "ASSOCIACIÓN ESPAÑOLA DE GAFES ANÓNIMOS". Sabia que era el senyal que marcaria un abans i un després.

Llavors amb la gola seca i la mirada fixa en les ulleres fúcsia de la dona amb la bata blanca, vaig callar. En mirar al voltant vaig descobrir astorat que ens trobàvem sols. Tan absort havia estat en el meu al·legat, que no m'havia adonat que a poc a poc tothom s'havia esmunyit, mentre agafaven amb força les seves potes de conill, els

clauers en forma de ferradura, creuaven els dits o tocaven fusta. Què havia passat? No entenia res. Vaig notar un calfred que em recorria l'espina. Havia obert el meu cor a la gent i aquesta havia marxat. Tot plegat les meves il·lusions s'havien esvaït com el fum i tenia la moral pel terra. Que ingenu havia estat en confiar que havia esperança! Desolat i penedit vaig girar cua per anar-me'n enfilant cap a la sortida.

-Espera –va ordenar la dona amb una veu dolça.

Vaig obeir aturant-me de cop i ella sense dir res es va treure les ulleres, se'm va acostar i me les va posar amb naturalitat. Immediatament, vaig veure amb claredat els seus ulls verd jade, el reflex daurat dels tirabuixons i la piga al costat de la seva boca que somreïa sense gens ni mica de petulància.

-Vine amb mi, maco –va afegir ella fent ulls clucs i oïdes sordes al rosari de calamitats que haurien espantat el més bregat.

Em va agafar amb manyaguera de la mà i va portar-me al passadís, fins al rètol de metacrilat de la porta. Llavors vaig llegir amb nitidesa "ASUNCIÓN ESCAROLA: GAFAS ECONÓMICAS". En aquell instant ho vaig entendre tot. El meu rostre es va encendre com una flama. Em volia morir de vergonya.

-Terra traga'm! –vaig esbufegar empipat, expressant en veu alta l'aflicció que em raïa les entranyes-. Això sí que és el súmmum de la mala sort. A més de malastruc, sóc curt de vista.

Ella em va fer callar portant-se el dit índex sobre els llavis en senyal de silenci i mirant-me als ulls de fit a fit amb tendresa, va xiuxiuejar:

-No vull burlar-me de tu, però t'asseguro que el grapat d'infortunis que has al·ludit no és una qüestió de mala sort, sinó que ha estat el destí qui ha volgut que avui entressis en aquesta òptica.

El reguitzell de coincidències que omplien la seva vida començaven a cobrar sentit. Mai no havia cregut en el destí. L'atzar no acostuma a deixar caps per lligar, però en aquella ocasió havia inserit un element intangible, que lluny de constituir una frivolitat romàntica, ordia una trama d'entrebancs a fi d'alleujar la solitud de les meves nits i servir de consol sentimental. De fet, aquell cúmul de calamitats semblava dissenyat a posta perquè jo entrés en aquell local i conegués a qui seria la meua mitja taronja. La fletxa de Cupido em va encertar al cor en un amor a primera vista i canviaria el rumb de la meua vida. Així que prego a Tyche, la deessa mitològica grega de la sort, que em permeti gaudir de la mel de l'Olimp amb aquesta dona que a hores d'ara ha fet cas omís a la meua condició d'ocell de mal averany... ja veure'm més endavant.